

ת"פ (רמלה) 5306-03-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (רמלה) 5306-03-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלו רמלה

ת"פ (רמלה) 5306-03-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום ברמלה

[18.09.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נה

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי החלק הכללי לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת גרושים מזה חצי שנה, לאחר כ-19 שנות נישואים, ולהם שני ילדים משותפים.

ביום 17.2.2023 בין השעות 09:45 ועד 04:14, בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת, עקב העובדה שהמתלוננת החלה מערכת יחסים אחרת, שלח הנאשם מהטלפון הנייד שברשותו הודעות טקסט מאיימות לטלפון הנייד של המתלוננת (כלל השגיאות במקור - שד"נ), בהן כתב: "עד עכשיו לא מאמין שעשית לי את זה, אני לא יסלח לך על מה שעשית לי, אין סליחה יש מחיר, ההיסטוריה חוזרת, זה יתפוצץ לך בפנים".

משלא השיבה המתלוננת להודעותיו של הנאשם, המשיך הנאשם לשלוח הודעות טקסט רבות, כמפורט להלן: "אסנת תתעשתי על עצמך ובואי נדבר אמרתי ואני חוזר רק איתך אני ימות, אסנת אני לא יוותר עליך לעולם אני מעדיף למות, קחי את הרגליים שלך ותחזרי תכף ומיד, הקשר הזה הוא לנצח נצחים אין מישהו אחר עם כל הקשיים אנחנו נתקן מה שצריך. תחזרי הביתה מיד".

ביום 17.2.2023 בשעה 15:05, השיבה המתלוננת לנאשם כי היא אינה מעוניינת לדבר איתו, והנאשם המשיך לשלוח לטלפון הנייד שלה הודעות מאיימות: "אוסנת את משחקת באש, אני מחכה לך מחוץ לבית, את עדיין שם נכון ואללה עשית טעות חמורה, את תגרמי לאסון אני אומר לך, אין בעיה יש לי סבלנות אני ממתין לך ליד הבית"; "...תגידי לבן ז**ה שאת נמצאת איתו שיתפוס מרחק למה אני יחתוך לו את הזין בקרוב מאוד אני יגלה מי זה, אמרתי לך על גופתי המתה את לא תהי שלי, אף בן זונה לא יתקרב אלייך, תחגגי היום כי מי יודע מה יקרה מחר, מחר נעשה לך מסיבת הפתעה, את חושבת שאת יכולה לעשות מה שאת רוצה? בחלום, כדאי לך לתפוס את הרגליים שלך ולחזור הביתה עכשיו".

בהמשך, שלח הנאשם למתלוננת הודעות נוספות כמפורט להלן: "הלכת עם שרמוטה אחריי הגב שלי במשך כל השנה האחרונה! שלושה שבועות עלק שקרנית נואפת ובוגדנית זה יתפוצץ לך בפנים, היום יום האהבה מחר יום השואה, אוסנת לאן את לוקחת אותנו? לגיהנום טיפשה מטופשת, איך את אומרת לכל דרך יש מחיר, תגידי לבן ז**ה שאת נמצאת אצלו שאני יגיע גם אליו".

ביום 18.2.2023 החל מהשעה 6:21 שלח הנאשם למתלוננת הודעות: "בוקר טוב לבוגדת הסדרתית. קבלת קינוח כל הלילה. המנה העיקרית מחכה לך שתחזרי, אני מסתובב באזור שאת נמצאת שאני לא יראה אותכם בטעות, אני ימות יחד איתך זה הגורל שלנו, קחי את הרגליים שלך צאי לכיוון הבית מומלץ לך, עם צריך למות רק איתך עד הסוף." בין התאריכים 17.2.2023 ועד ליום 27.2.2023 חייג הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת מספר רב של פעמים, אף שלא ענתה לשיחותיו וביקשה ממנו באמצעות הודעות טקסט לחדול מלצלצל אליה.

ההסדר הדיוני ותסקיר שירות המבחן בדיון שהתקיים ביום 11.6.2023 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר במסגרתו תוקן כתב האישום כמפורט לעיל, הנאשם הודה, הורשע ונשלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר. הצדדים הודיעו כי לא הגיעו להסכמה לגבי העונש. לפי התסקיר מיום 29.5.2024, הנאשם בן 47, גרוש ואב לתאומים בני 20 המשרתים בצבא. הנאשם מתגורר ברמלה ועובד כמחסנאי בחברת "תעבורה" מזה כ-15 שנים.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד בבית ספר מקצועי, והוא בעל תעודת מכונאי רכב. לאחר לימודיו, התגייס הנאשם לשירות צבאי כמאבטח מתקנים, ולאחר כחצי שנה ביקש להשתחרר מהשירות על רקע רצונו להתחיל לעבוד וחוסר מוטיבציה לשרת בתפקיד אליו שובץ.

הנאשם תיאר את משפחתו כנורמטיבית ומלוכדת, שלל אלימות בין הוריו ותיאר קשר קרוב בין האחים. הנאשם הכיר את המתלוננת כשהיה בן 21 והיא בת 22, ולאחר 4 שנות זוגיות הם נישאו. אלו היו נישואיה השניים של המתלוננת ולה ילדה נוספת, כיום בת 28. הנאשם תיאר את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת כקונפליקטואלית וסוערת, שאופיינה בתקשורת לקויה ומשברי אמון רבים, מריבות קולניות המאופיינות באלימות מילולית, אך שלל אלימות פיזית עובר לאירוע נושא כתב האישום.

הנאשם מסר כי מזה חצי שנה הוא מצוי בקשר זוגי חדש, שלטעמו מאופיין בכבוד הדדי והבנה. הנאשם מסר כי פנה מיוזמתו למרכז לשלום המשפחה ברמלה כדי לרכוש כלים להתמודדות עם מצבי לחץ ודחק במסגרת הזוגית ולמנוע הישנות אלימות מצדו בעתיד.

גורמי הטיפול ביחידה לשלום המשפחה מסרו כי הנאשם פנה ביוזמתו בחודש מרץ 2024, בחודשים מרץ ואפריל הגיע הנאשם למפגשים שבועיים, אך התקשה להעמיק ולהיות שותף פעיל, צמצם מחומרת העבירה ושלל צורך בטיפול, ועלה רושם כי פנה לטיפול ממניעים תועלתניים ומוטיבציה חיזונית. עוד נמסר כי במהלך חודש מאי הנאשם לא הגיע כלל לפגישות שנקבעו ואף לא שילם את הסכום הסמלי עבור הטיפול. בחודש יוני נערכה לנאשם שיחת בירור והובהר לו כי ניתנת לו הזדמנות אחרונה להשתתף בטיפול ומצופה ממנו לפעול בהתאם לכללי המקום. הנאשם לא שיתף את שירות המבחן במורכבות המצב עם היחידה לשלום המשפחה ומסר כי ההליך הטיפולי מתנהל כשורה. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת וביקש להזמין לפגישה, אך היא ציינה כי אינה מעוניינת לשוחח על האירוע, מביחינתה הדברים מאחוריה ולא רלוונטיים. עוד מסרה כי אינה חוששת מהנאשם ואינה סבורה כי הוא מהווה סיכון עבורה. המתלוננת ציינה כי הם מצויים כיום בקשר קונקרטי ומכבד סביב הילדים וכל אחד מהם מנהל זוגיות אחרת מזה תקופה.

בהתייחסותו לעבירה, תיאר הנאשם את האירועים עובר לאיומים, לפיהם הוא והמתלוננת נפרדו בשל מערכת יחסים שניהלה המתלוננת עם גבר אחר, וכי במהלך הפרידה חווה תחושות של בגידה וחוסר אונים, שהובילו להתנהגות אלימה ולא מווסתת. לטענתו, קיבל מסרים סותרים מצד המתלוננת בדבר חזרה לקשר הזוגי, וחווה פגיעה נוספת כשגילה שהיא ממשיכה לנהל מערכת יחסים עם גבר אחר, ואיים עליה באופן אלים ולא מווסת, מתוך תחושת אובדן ופגיעה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות תפקוד תקינות במישורי החיים השונים, אך בעל קווי אישיות נוקשים, צרכי שליטה על סביבתו, מרוכז בקשייו, קושי בנפרדות מן המתלוננת, מתקשה להכיל תחושות תסכול ודחייה ונוקט בהתנהגות אימפולסיבית ואלימה, תוך קושי בוויסות רגשותיו ויכולת מוגבלת לשלוט בכעסיו. במסגרת הליך המעצר התרשם שירות המבחן כי הנאשם התקשה להעמיק בדפוסיו הבעייתיים ובקשייו בנפרדות והתרכז בעיקר בנושא ביטול התנאים המגבילים, לנוכח זאת, שירות המבחן לא מצא מקום להמשיך להיות מעורב בעניינו של הנאשם. מביחינת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, שירות המבחן התרשם כי הנאשם ללא דפוסים עברייניים מופנמים, המנהל שגרת חיים נורמטיבית ויציבה במישור התעסוקתי וההורי.

לצד זאת, התרשם שירות המבחן כי במשך שנים ניהל הנאשם מערכת יחסים המאופיינת בקשיי נפרדות, בעיות תקשורת וחוסר אמון, שהובילו לפגיעה בדימוי העצמי הגברי שלו ולהתנהלות רכושנית ותוקפנית במסגרת הזוגית. שירות המבחן התרשם כי בעת מצוקה ותחושת פגיעה בדימוי העצמי, התקשה הנאשם לווסת את עצמו ולשלוט ברגשותיו ואיים על המתלוננת. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם אינו רואה נזקקות טיפולית במצבו, וחוזר ומדגיש כי אירוע האיומים אינו מאפיין אותו או מצביע על התנהלות עמוקה יותר וכי מדובר באירוע חריג לאורחות חייו. כגורמי סיכון להישנות העבירה, לקח שירות המבחן בחשבון את אופי העבירה, את קשייו של הנאשם בשליטה בכעסים במצבי דחק, דפוס מכשיל וארוך שנים של קושי בנפרדות מהמתלוננת, שעלול לנהל אותו גם במערכות יחסים אחרות. בנוסף, התייחס שירות המבחן לקושי של הנאשם בהיענות להליך טיפולי ולהתרשמות כי פנייתו לטיפול נבעה ממוטיבציה חיזונית בלבד.

כגורמי סיכוי לשיקום נלקח בחשבון תפקודו היציב והנורמטיבי של הנאשם לאורך השנים וההערכה כי הוא אינו מאופיין בדפוסים שוליים. כמו כן, נשקלו הפרמטרים של העדר עבר פלילי, ההתרשמות כי ההליך המשפטי מייצר הרתעה עבור הנאשם, הבעת חרטה ואמפתיה כלפי המתלוננת, ביטוי עמדות המתנגדות לאלימות בכלל ואלימות נגד נשים בפרט והבעת בוושה על האופן בו התנהל.

במכלול השיקולים, שירות המבחן התרשם כי עצם ההליך המשפטי מציב לנאשם גבול ברור המפחית את הסיכון להישנות עבירות אלימות בתוך המשפחה מצדו, והערכת הסיכון להישנות אלימות זוגית נמוכה. מאחר ששירות המבחן סבור כי פניית הנאשם לטיפול ביחידה לשלום המשפחה מונעת ממוטיבציה חיצונית בלבד והוא אינו נתרם מכך, לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

לצד זאת, לאור ההתרשמות כי הנאשם לוקח אחריות על העבירה, ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורו והערכת הסיכון הנמוכה בעניינו, המליץ שירות המבחן לסיים את ההליך בענישה מסוג צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 180 שעות, על מנת שהנאשם יוכל להמשיך באורח חייו ויבצע ענישה חינוכית ומוחשית עבורו. כמו כן, הומלץ על הטלת עונש מותנה כגורם מרתיע לעתיד.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה התנהגות אובססיבית של ממש מצד הנאשם כלפי המתלוננת, שנבעה מטענתו כי המתלוננת, שהייתה באותה עת גרושתו, נמצאת עם גבר אחר.

ב"כ המאשימה טענה כי ההודעות המפחידות שמסר הנאשם, שכללו איומי מוות וגורל משותף יחד, וודאי הובילו לתחושות קשות אצל המתלוננת, אשר דרשה ממנו להפסיק ליצור עמה קשר, אך הוא לא פסק מאיומיו.

ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים והפנתה לפסיקה.

ב"כ המאשימה טענה כי אין כל הלימה בין ההמלצה הסופית של שירות המבחן לבין תוכן התסקיר והדגישה כי אין מקום לסטות ממתחמי הענישה לקולה, מאחר שהנאשם לא לקח חלק בעבר הליך טיפולי משמעותי.

בסיום טיעוניה לעונש עתרה ב"כ המאשימה להטלת ענישה בדמות 9 חודשי מאסר שירוצו על דרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי ואת עדות המתלוננת ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום מתייחס לאירועים שהתרחשו במשך כ-10 ימים, כאשר כל אותם איומים המפורטים בעובדות כתב האיומים הושמעו תוך פחות מיממה. כן ציין כי מאז האירוע נושא כתב האישום לא היו אירועים נוספים בין הנאשם למתלוננת.

ב"כ הנאשם טען כי אין מדובר באיום בפגיעה פיזית במתלוננת או ברצח, אלא בהבעת מורת רוח מצד הנאשם על פירוק הנישואים, אכזבתו מכך שהמתלוננת עזבה אותו לטובת גבר אחר ועמדתו כי הוא והמתלוננת צריכים לסיים את חייהם ביחד ולא לחוד.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם שהה כעשרה חודשים בתנאים מגבילים תוך ששמר על התנאים בקפדנות. עוד ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם אב לשני ילדים, עובד בעבודה מסודרת מזה 15 שנים, ופנה באופן עצמאי למרכז לשלום המשפחה בעיריית רמלה מאחר שרצה לרכוש כלים להתמודדות עם סיטואציות מורכבות במערכת יחסים זוגית. כן הפנה ב"כ הנאשם לעמדת המתלוננת, שמסרה לשירות המבחן כי אינה חוששת מהנאשם, וניתן להסיק מדבריה כי השניים שמו את האירועים מאחוריהם והשיח ביניהם הוא אך ורק בנושא הילדים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו בפני שירות המבחן, הביע אמפתיה כלפי המתלוננת, בעל יכולת תפקוד תקינה במישורי חייו השונים, ללא דפוסים עברייניים או שוליים, אשר ביטא התנגדות לאלימות בכלל וכלפי נשים בפרט, הביע בושה על האופן בו התנהל והפנים את חומרת מעשיו.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, וביקש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם תוך אימוץ המלצת שירות המבחן, כך שיושת על הנאשם עונש הכולל 180 שעות של"צ ומאסר על תנאי.

כשנשאל הנאשם מהם דבריו טרם גזר הדין, מסר כי אין לו מה להוסיף לדברי בא כוחו.
דיון והכרעה

הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי המתלוננת.

במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים הכוללים את זכותה של המתלוננת לכבוד, ביטחון אישי, שלווה נפש ואוטונומיה הבחירה שלה (ראו והשוו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373, 379 (1989) ו-רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס (4) 105, 96 (2006)).

המלל המאיים במקרה דנן פגע באופן ממשי ומשמעותי בערכים המוגנים הללו, בשים לב לכך שהנאשם חזר ואיים על המתלוננת, לא הניח לה ולא כיבד את בקשותיה כי יחדל ליצור עמה קשר, אף אם הפגיעה בערכים המוגנים אינה מצויה ברף העליון.

במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לכך שהמאוימת היא גרושתו של הנאשם ואם שני ילדיו.

הנאשם השמיע את איומיו הבוטים והמפחידים, יום אחר יום, במסגרת הודעות טקסט ששלח לטלפון של המתלוננת, וכן התקשר אליה מספר רב של פעמים במשך עשרה ימים.

התמונה הכוללת הנגלית מעובדות כתב האישום המתוקן ומתסקיר שירות המבחן, היא של חשד וקנאה מצד הנאשם כלפי המתלוננת, לצד אובססיביות ורכושניות בהן נהג כלפיה, אשר באו לידי ביטוי באיומים הקשים אותם הפנה הנאשם כלפיה.

מתוכן האיומים שהשמיע הנאשם עולה כי הוא התייחס למתלוננת בלשון בוטה, באדנות, כאל מי שצריכה לפעול לפי רצונו והוראותיו, וזאת אף שבאותה עת היו השניים כבר גרושים מזה כשנה.

יש להתחשב בכך שהאיומים הושמעו על-ידי הנאשם בהודעות טקסט ששלח למתלוננת בטלפון הנייד ולא פנים אל פנים, ומבלי שהנאשם פעל לממשם.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם חווה תחושות פגיעה וחוסר אונים, בשל הפרידה מהמתלוננת והידיעה כי היא נמצאת במערכת יחסים עם גבר אחר, שהובילו אותו להתנהגות אלימה ולא מווסתת.

יודגש כי אין בסיבות אלו כדי להצדיק או להקל במעשיו של הנאשם, המהווים חלק מתופעה חברתית חמורה ורווחת של התנהלות מילולית אלימה כלפי בני זוג, כולל בני זוג לשעבר, לשם הפחדה, הקנטה או בניסיון לפריקת תחושות כעס, אכזבה או תסכול.

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי בנסיבות המתאימות, כמו למשל במקרים של איומים חוזרים ונשנים, יש להחמיר בענישה, ולהטיל ענישה הכוללת מאסר, ראו לדוגמה ב-רע"פ 149/19 פפיאשוילי נ' מדינת ישראל, פס' 11 (10.1.2019) -

"נכון להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד".

בית המשפט העליון, הנחשף פעם אחר פעם לתופעת האיומים המושמעים כלפי בת זוג בהווה או בעבר, ואף למקרים בהם האיומים הוצאו מהכוח אל הפועל, קרא לעקור תופעה זו מן השורש באמצעות ענישה מחמירה:

"... המחשבה שבת זוג, בהווה או בעבר, היא קניינו של בן זוגה מעתה ועד עולם; ולא, חייה מוטלים בסכנה, כפי שאנו עדים לאחרונה; היא תפיסה מעוותת מיסודה החוצה עדות ודתות אשר אין לה מקום בחברה בישראל. תופעה עגומה זו יש לעקור מן השורש, ולתן לכך ביטוי הולם בעונש הנגזר על עבריינים שנוהגים כך" (ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פס' 25 (11.8.2022)).

לשם קביעת מתחם העונש ההולם, עיינתי בפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים בטיעוניהם לעונש ובפסיקה נוספת, ובשים לב לשינויים המחויבים לענייננו:

הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה: רע"פ 5608/23 דדון נ' מדינת ישראל (27.7.2023) ו-ת"פ 21213-12-23 מדינת ישראל נ' כהן (16.6.2024) - אעיר כי על גזר דין זה הוגש ערעור על ידי הנאשם שטרם נדון (עפ"ג 36052-07-24).

הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם: עפ"ג (מחוזי-מרכז) 50533-12-18 דניסוב נ' מדינת ישראל (15.7.2019); ת"פ (שלום-נת') 855-03-18 מדינת ישראל נ' אוחיון (10.12.2020) ו-ת"פ (שלום-פ"ת) 63040-11-20 מדינת ישראל נ' אפללו (18.4.2021).

פסיקה נוספת: רע"פ 8353/22 אגבארייה נ' מדינת ישראל (11.12.2022); רע"פ 149/19 פפיאשוילי נ' מדינת ישראל (10.1.2019); עפ"ג (מחוזי-מרכז) 52238-06-21 מדינת ישראל נ' חדד (31.10.2021); ת"פ (שלום-פ"ת) 670/13 מדינת ישראל נ' טלה (15.7.2014); ת"פ (שלום-כ"ס) 8962-06-19 מדינת ישראל נ' פדילה (26.6.2019); ת"פ (שלום-ראשל"צ) 20102-10-20 מדינת ישראל נ' פרדה (13.12.2021); ת"פ (שלום-רמלה) 28482-05-20 מדינת ישראל נ' לוי (4.8.2020); ת"פ (שלום-נתניה) 35111-02-19 מדינת ישראל נ' לזר (19.12.2019) וכן ת"פ (שלום-ראשל"צ) 3626-04-18 מדינת ישראל נ' אברהמי (15.4.2019).

על דרך הכלל ניתן לומר כי קשת הענישה בעבירת איומים היא רחבה ונעה בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, והכל בהתאם למיהות המאיים, מיהות המאום ומאזן הכוחות ביניהם, אופן השמעת האיומים, תוכן האיומים, חומרתם, מטרתם, האם נלוו להשמעת האיומים עבירות נוספות או צעדים ממשיים לצורך הגשמתם וכדומה, כמו גם נסיבותיו האישיות של הנאשם העומד לדין.

כאשר אין מדובר באיומים חד פעמיים או כאשר נלוו לאיומים עבירות נוספות, הרף התחתון מתחיל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות והרף העליון מגיע עד 15 חודשי מאסר.

בשים לב לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לסטייה ממתחם הענישה לחומרה מטעמי הגנה על שלום הציבור או לקולה מטעמי שיקום, ואף הצדדים לא טענו לכך. לפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בתסקיר שירות המבחן שנסקר לעיל מפורטות בהרחבה נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועל כן, לא אשוב ואפרטן.

יש לזקוף לזכותו של הנאשם כי הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בהעדת המתלוננת.

עוד לקולה התחשבתי בכך שמאז הגשת כתב האישום לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים.

כן התחשבתי בעמדת המתלוננת המצוינת בתסקיר.

הנאשם נעצר במסגרת הליך של מעצר ימים למשך 5 ימים, שוחרר למעצר בית מלא בו שהה כחודשיים, ובהמשך הותר לו לצאת לעבודה בפיקוח. התנאים המגבילים הוקלו מפעם לפעם, ולאורך התקופה שחלפה הנאשם לא הפר את התנאים המגבילים, עד שבחודש ינואר שנה זו בוטלו כלל התנאים המגבילים.

עוד אציין, כי הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשום לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך. אציין בהקשר זה כי לנאשם מקום עבודה קבוע, ממנו לא פוטר בעקבות שליחתו למעצר הבית, ומעסיקו אף הסכים שיחזור לעבודה בתנאים מגבילים ובפיקוח. לכן, ניתן להניח כי הנאשם לא יפוטר מעבודתו אם יישלח לרצות מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

בגזירת דינו של הנאשם לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, אך אני סבורה כי אין הלימה בין חומרת העבירה ומצבו של הנאשם ובין המלצה זו. שירות המבחן מנה בתסקירו גורמי סיכון משמעותיים לביצוע עבירה נוספת בעתיד מצד הנאשם, סבר כי התנהגותו משקפת דפוס התנהגות, שעלול לנהל אותו גם במערכות יחסים זוגיות אחרות. זאת ועוד, הנאשם לא השתלב בהליך טיפולי משמעותי עקב חוסר שיתוף פעולה מצדו. הנאשם גילה קושי של ממש בהיענות להליך הטיפולי לו הוא זקוק לפי הערכת שירות המבחן, ואף מסר בעניין זה מידע מטעה לשירות המבחן. פרט לחלוקי הזמן וההתרשמות שירות המבחן כי הנאשם הורתע מההליך המשפטי, לא מצאתי כי לאורך כל ההליך המשפטי חלה הפחתה בגורמי הסיכון הקיימים במצבו של הנאשם.

זאת ועוד, בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי אף שיש לייחס להמלצות שירות המבחן חשיבות רבה, בית המשפט אינו כפוף להמלצות אלה, ועליו להוקיע את תופעת האלימות במשפחה, בין היתר, באמצעות ענישה מוחשית ומרתיעה (ראו לעניין זה לדוגמה את דברי בית המשפט ב-רע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021)).

משכך, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, אינני מוצאת לנכון לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולנוכח כלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אני סבורה כי יש להשית על הנאשם ענישה המצויה בשליש התחתון של מתחם הענישה, קרי, מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 3 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות ב"מפעל חסד יד ביד", דרך בית הדין 10 לוד, החל מיום 29.9.2024, חמישה ימים בשבוע, על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין. בערבי חג וחול המועד יועסק הנאשם במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין אם מסיבותיו ובין אם בגלל שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם להתייצב ביום 29.9.2024 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז, יחידת ברקאי, רח' לוחמי בית"ר 6, רמלה.

ב. מאסר למשך ארבעה חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של שלוש שנים מהיום את העבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו, אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.12.2024.

ד. פיצוי למתלוננת, עדת התביעה 9, בסך ₪ 2,000, אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.11.2024, ויועבר אליה בהתאם לפרטים שימסרו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט תוך 14 ימים.

הקנס והפיצוי יועברו למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלם תוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום, ט"ו אלול תשפ"ד, 18 ספטמבר 2024, בנוכחות הצדדים.